

Γράφει ο **Μάκης Γεωργιάδης**

Αίφνης προέκυψε το φαινόμενο **«Μένουμε Ευρώπη»**. Αν αντιπαρέλθουμε σε πρώτο επίπεδο το θλιβερό πολιτικό νόημα τέτοιων διαδηλώσεων, είναι σημαντικό να σταθούμε στον αποκρουστικό πολιτισμικό χαρακτήρα που σφραγίζει τέτοια ρεύματα και πολιτικές συμπεριφορές, οι οποίες δυστυχώς έχουν ριζώσει στα βδέλλες στο κοινωνικό σώμα τα τελευταία 35 χρόνια.

Θα είχε πραγματικά μια ευτράπελη πλευρά το θέμα εάν δεν επηρέαζε, όχι τόσο στο επίπεδο της φυσικής παρουσίας ανθρώπων στις συγκεντρώσεις όσο σαν συνολικότερη αντίληψη, ένα σοβαρό και ευάριθμο κομμάτι της κοινωνίας.

Αντιπαρέρχομαι επίσης το γεγονός ότι πρωτοστάτες και εμφανείς εκπρόσωποι αυτών των ρευμάτων είναι αιωνόβιοι αμετανόητοι δήμιοι του ελληνικού λαού, αρχαιοπληκτοι αδαείς κομμουνιστοφάγοι διαπρέποντες στις τηλεπωλήσεις πνευματικών περιττωμάτων ή οι πρωτοστάτες της κουλτούρας του ΚΛΙΚ και του ΝΙΤΡΟ, τυπάκια δήθεν της ψευτομαγκιάς και του «πουλ - μούρ», του γιαπισμού με τα τζιπ και του νεοπλουτισμού.

Δεν έχει κανείς την απαίτηση από πνευματικά ρετάλια να έχουν υπόψη τους τι έλεγε ο Χατζιδάκις στις εκπομπές του στο Τρίτο Πρόγραμμα για το χαρακτήρα της ΕΕ και την επικείμενη υποδούλωση ενός ολόκληρου λαού συνεπεία (και) της εθελοδοουλίας της πολιτικής και πνευματικής του ηγεσίας.

Στο απέραντο σκότος αυτών των νοών δεν έχουν προφανώς καμία θέση οι τελευταίοι στίχοι από το ποίημα του **Νίκου Καρούζου «Πέρα απ' την κατανάλωση»**, οι οποίοι συνθέτουν τον τίτλο αυτού του κειμένου. Στο διά ταύτα λοιπόν *«Ευρώπη, Ευρώπη δεν είσαι τίποτ' άλλο, είσαι μονάχα η συνέχεια του Βαραββά»*.

Μόλις δώδεκα λέξεις αρκούν για να περιγράψουν το συνολικό πολιτισμικό υπόβαθρο της Ενωμένης, πλέον, Ευρώπης. Ο πολιτισμός των αδίστακτων ληστών, των Φαρισαίων και των υποκριτών με τους λαούς σε ρόλους όχλου να καλείται να αποφασίσει ποιόν και πότε θα κατασπαράξουν τα θηρία μιας τόσο αποτελεσματικής μηχανής εξόντωσης όπως η οικονομία της αγοράς και των τραπεζιτών.

Όλα αυτά συνοδευόμενα από τον απαραίτητο θρησκευτικό φανατισμό υπεράσπισης της μιας και μοναδικής πίστης η οποία θα σώσει τις ψυχές των αμαρτωλών. Ακόμη κι αν όλα αυτά προσομοιάζουν περισσότερο με ένα προτεσταντικό μοντέλο περί της προσωπικής σωτηρίας διά του πλουτισμού και της αυτοτιμωρίας, ετούτο δόλου δε δείχνει να ενοχλεί τους κατά τα λοιπά ορθόδοξους διαδηλωτές και ένθερμους υποστηρικτές του νέου ευρωπαϊκού φετιχισμού.

Η αντίληψη αυτή συμβαδίζει με την προάσπιση του νέου Μεσαίωνα ο οποίος οικοδομείται εδώ και τουλάχιστον 25 χρόνια στη Γηραιά Ήπειρο. Η Ευρώπη, το μεγαλύτερο εργαστήριο των πλέον αντιφατικών και συγκρουόμενων πολιτικών και πολιτισμικών ρευμάτων, το θέατρο των πλέον αιματηρών πολέμων παγκοσμίως, πετάει από πάνω της κάθε τι που συνέβαλε στην έστω και μικρή πρόοδο της ανθρωπότητας. Δεν υπάρχει πλέον Διαφωτισμός και Αναγέννηση. Δεν υπάρχει γαλλική επανάσταση και κοινωνικά συμβόλαια. Αν δε κανείς τολμήσει να μιλήσει για την οκτωβριανή επανάσταση ή τη Ρόζα Λούξεμπουργκ, γίνεται από στόχος χλευασμού ως και διώξεων.

Η πολιτισμένη Ευρώπη του 21ου αιώνα επιστρέφει ολοταχώς στις σκοτεινές παραδόσεις του Μεσαίωνα και της μετέπειτα αποικιοκρατίας. . Οι εντόπιοι υποστηρικτές αυτού του μοντέλου έχουν ασφαλώς κάθε δικαίωμα να αναζητούν τις ομοιότητές τους με τους Ούννους, τους Βησιγόθους ή τους Πίκτες και τους Βίκινγκς. Στην Ευρώπη σφαγείο κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων αλλά και πραγματικών πολεμικών σφαγών από της πρώην Γιουγκοσλαβία ως τη σημερινή Ουκρανία, ο καθένας επιλέγει συμμάχους και φτιάχνει ινδάλματα. Αν διαδήλωναν για κάτι όλοι αυτοί, στην πραγματικότητα ήταν για την υπεράσπιση του δικαιώματος των ισχυρών να σφαγιάζουν χωρίς συνέπειες τους λαούς τους. Εντός και εκτός των τειχών της κάθε κρατικής οντότητας. Διαδήλωναν το δικαίωμα τους στην απελευθέρωση του Βαραββά σε βάρος του Ιησού για να μπορούν να οικοδομούν τους μύθους του Μεσσία, να κερδοσκοπούν και να απαιτούν πίστη και αφοσίωση από τους αδαείς υπηκόους. Άλλωστε το προνόμιο του πολίτη θεωρούν ότι το κατέχουν αποκλειστικά αυτοί.

Πόσο δικαίωμα είναι όμως το να υπερασπίζεσαι το σκοτάδι; Να αναπαράγεις την πολιτιστική ομογενοποίηση με κυρίαρχο πρότυπο τους διαγωνισμούς της Γιουροβίζιον η οπτική και η ουσία ενός τέτοιου διαγωνισμού φτάνει ως τα Γιούρογκρουπ; Από πού πηγάζει άραγε το δικαίωμα όλοι αυτοί να υποτιμούν, να αγνοούν και να λιοδορούν άλλους πολιτισμούς και άλλες κουλτούρες λαών οι οποίοι έχουν υποφέρει κάτω από τη μπότα και το μαστίγιο της αποικιοκρατίας σχεδόν σε όλο τον υπόλοιπο κόσμο πλην Ευρώπης και από πού πηγάζει το δικαίωμα να συνεχίζεται αυτή η συγκαλυμμένη αποικιοκρατία; Η υπεράσπιση όλων αυτών σημαίνει την υπεράσπιση της μπλε σημαίας με τα αστεράκια και το σύνθημα «πάση θυσία στο ευρώ». Η υπεράσπιση της κουλτούρας των ληστών μετατρέπει όλους αυτούς σε σύγχρονους Βαραββάδες που σταυρώνουν τελικά ολόκληρους λαούς και δικαιώνουν απολύτως τους στίχους του Καρούζου.

Για να μη μένει και κάποια αμφιβολία, κούιζ για άπαντες τους ευρωλάγνους και ευρωλιγούρηδες: Γιατί άραγε όταν ξεκίνησε η αποικιοκρατία, ας θεωρήσουμε ως σημείο τομή το 1492 με την άφιξη του Κολόμβου στη νήσο Εσπανιόλα, οι ευρωπαίοι είχαν ήδη ανακαλύψει πυροβόλα όπλα τα οποία σε σύγκριση με τα τόξα και τα ακόντια των ιθαγενών πληθυσμών ήταν όπλα μαζικής καταστροφής; Ήταν οι ιθαγενείς τόσο ανόητοι και καθυστερημένοι ή οι ευρωπαίοι τόσο αδίστακτοι, σάπιοι και απάνθρωποι; Καλό Μεσαίωνα στους «Μένουμε Ευρώπη»! Ευχαριστούμε αλλά εμείς όχι απλώς δε θα πάρουμε αλλά θα τον ανατρέψουμε κιόλας...

XXIV - VI - 2015